

Antalffy Zvette-Hildegard

forrás, folyó és
tenger vagyok, terelem
a kavicsokat

folyam sodorta
egykor szikla, tengerhez
érve homokszem

hűs víz partjait
építő kavicsok, halk
csobogás hangja

Auth Szilvia

ősz alkonyat
csenden túli csend időz
olvadt kavicsok

arcodon zárvány
az est néma lobot vet
fekete lángot

Balla Zsuzsanna

Fiókmély-sötét
dajkálja gyerekkorom
kavics-kincseit.

A tengerparton
heverő kavicsok mind
várnak valakire.

Kövem letettem.
Örök, akár hiányod:
Nem hervad soha.

Bárdos Attila

Őszi hold fénye
mutatja az utamat.
Világít egy kavics.

Elkopok én is,
mint a patak vizében
sodródó kavics.

Benda KatalinDuna-parti variációk

nedves kavicságy,
rajtuk tapos lábam – az
évmilliókon

Kő előttem, kő
utánam, kavicszapor
jelzi jöttömet.

Ezüst fémforgács
ring kavicsok közt. Hámlasz,
dunai hajó?

Születésed elé

Készülödsz. Méhem
ugróiskolád. Kavicsot
dobtam, ugord ki.

Készülödsz. Kavics
és drágakő neked ma
még egyformán szép.

Bessenyei Judit

lépteid alatt
kavicsok csikorognak
rég jártál itthon

kavicsok közt gyík
bújik, öreg macska les
mozdulatlanul

apró kavicsok
hegyek lábainál, nagy
idők tanúi

Bibor István

Patak mosolya
templom, börtön, bunkerek
falába zárva.

Botos Ferenc

Szó és szó között
görgetem emlékeim
szétszórt kavicsok

Rohanó patak
alján, kavicsok között
csillan a gránát

Bozsoky Erika

Halk koccanás az
ablakon. Kavics vacog
hideg holdfényben.

Böjthe Pál

Hegyről álmodik
A hegyből kopott kavics
Az idő eltelt

Kő mellett kavics
Ki életét leélte
Nem irigykedik

Nem kavics miatt
Púpos a kecskebéka
Ím a természet

Börzsönyi Erika

Kavics tenyerem
ráncos öblében, tenger
simára mosta.

Piciny kavics csak
Isten tenyerén létem.
Lassan bevégzem.

Bősze Éva

Esőcsepp fénylik,
kavicsok közt hangya fut,
elült a zápor...

Zuhan a szikla,
kő lesz, majd apró kavics,
ragyog napfényben.

Csata Ernő**Félelem**

Hold fénye remeg
egy harmatos kavicson.
Közel a hajnal.

Jövőkép

A kifeszített
parittyában egy kavics.
Nyílról álmodik.

Riadalom

Madár álmodik
egy templomi harangon.
Kavics száll felé.

Vesekő

Ha vesébe látsz,
rég nyugszik ott egy kavics.
Béke porára!

Demeter Mária**Várakozás**

Ott van biztosan –
Nyomtalan hóba veszett
az én kavicsom.

Súly

Simára csiszolt
középpont mélybe dobva –
Hullámkörök fent.

Találat

Sugárzó templom-
ablak: Istenarc, fényes
kavics kezemben.

Kövület

A kőben halál.
Nem hallom a bent levőt:
száraz falevél.

Drágakő

Egyszerű kövics,
fény sugártól felcsillan.
Sötétbe rejtem.

Domonkos Marcell

Csobbanás zaja
Tóban hullám gyűrűzik
Meghalt egy kavics

Növekvő fűszál
Kavics fölé magaslik
Úgy csúfolja őt

Feldobott kavics
Az ég tiszta kékjétől
halálra rémül

Farkas Balázs

Áramlat

Itt, a többi között, én. Lennék más.
Egyformák vagyunk. Ahogy ütközünk,
úgy formáljuk egymást, de tisztára mos
minket a világ folyamnyi hatalma, az
áramlat. Az élet nagy erő. Felsőhajtani
ma nincs idő, össze-összekoccan kavics,
szikla, egész hegy. Kérdésemre, melyik
vagyok, szótlan a világ. Kérdésemre,
melyik legyek, az áramlat felel:

Ki megállítja
a vizet, s akit formál
a víz maga is.

Fazekas István

Apokrif-törredék

Kő omlik kőtől.
Nevünk kavicsra írva.
Parittyánk az Úr.

Ferencz Evelin

Kavics a tóban

Tükörképemen
Lágy hullámok dalolnak, –
Eldobott kavics.

Ferencz Győző

Haiku Göcsejből

Sok kis kavicsból
Bármennyit gyűjtenél is
Szikla nem lesz.

Fer-Kai

Vasbetonfalban
egy kavics üres helye:
gondolatkehely.

Földeáki-Horváth Anna

Sorsával elégedetlen a kis útszéli kavics.
Drágakőnek álmolja magát: csodás gyémánttá válik. Csiszolni viszik, gyűrűbe foglalják. Tűri a fájdalmat, hisz elérte, amire vágyott. Fényes kirakatban díszesen, megvásárolják. Kisasszony kezét díszíti nappal, éjjelre bezárják. Hazudnak miatta szerelmet, gyilkolnak érte.

Élete rémálom. Álom?

Az ismerős út szélén ébred, tücsök ciripel.

Szabad. Valóság?

Csiszolatlan kő
útszéli szabadsága
pótolhatatlan.

Góczán Bettina

Csüggedt csipkézet
Cselekszik, csúf csűr-csavar,
Csacska csörrenés.

Csodás csemete:
Csalafinta csekélység,
Csillagszem-cseppek.

György Emőke

Fényes kődarab
Része a mindenségnek
Örökké marad...

Habos László

Kavicsba rejtve
A teremtés csodája
Partra vetődött.

Elgurult kavics
A szájjal festett képen
Szememben könnyek.

Új társ a láncon
Kavicsból emelt sírhant
Menetelj tovább!

Hajnali napfény
Táncol folyó kavicsán
Megmosom arcom.

Önmagam nézem
Hús patak víztükrében
Sírnak kavicsok.

Kavics sorsa:
Kacsázni víznek tükrén
S végsőt csobbanni.

Halászi Aladár

Kis kavics! Hegyet
mozgat érted az ember,
s csak fülére tesz.

Kaviccsal öröl,
s általa hal a madár,
mikor csúzlizzák.

Biztos menedék,
kavics alá bogár bújt,
várja az estét.

Halmai Tamás**Teremtés**

Vedd tenyeredre.
Most még kavics. Várj, amíg
fölnyitja szemét.

Harcos Katalin

Vízmeder alján,
idő megkövült könnye.
Még csiszolódik.

Hegedüs András

Milyen kis kavics!
Gyűrűi mégis nagyok
a ködös tavon.

Héricsz Patrik**Henko**

...fehér kötenger
kellős közepébe egy
szál bambuszt szűrni...

Horváth Ödön

Tarka kavicsok
legördült könnyecskéi
az öreg hegynek.

Orgona: orkán,
zúduló kavics-halom,
gáton át a víz.

Kövek nem szólnak,
de a csontok szót kérnek
a temetőben.

Horváthné Gergely Edit

Szabályos kavics
gyalogút mentén... Mintha
állatsír lenne.

Hínárszőnyegre
rákocská szaladt ki kék
kavicstengerről.

Jahoda Sándor**Csobbanás**

Tükörsima ég.
Madar száll a magasba –
vízbe dobott kő.

Jónai Zs. Balázs

[Variációk egy Kobajasi Issza-haikura] *

őszi esőcsepp
kopogása a tetőn
kavics-zivatar

Kavics koppan az
ereszen? Őszi eső
ez csak, na hiszen!

kavicsként
koppannak
ereszemen
az
őszi
esőcseppek

Kopogást hallok
a tetőn, kavicsként hull
az őszi eső.

Mintha sok kavics
koppanna az ereszen...
őszi zivatar.

Valami kopog
a tetőn, nem is hinnéd,
hogy ez csak eső.

[Változatok egy Josza Buszon-haikura] **

jeges szélvihar
felpattanó kavicsok
harangkondulás

Tél szele süvít,
nem mereng. Kavicsoktól
kondul a harang.

kavicsok szállnak
a viharban, ma a szél
a harangozó

nagy a szélerő
kavicsokkal ma a szél
a harangverő

Téli szélvihar,
repkednek a kavicsok...
bim-bam, harangszó.

Téli szél nem lágy,
kavicsokat dobogat,
harangszóra vág.

téli szél
szálló kő
harangszó

[Taneda Szantóka nyomán] ***

lehajtom
fejem
mindenütt
csak
kavics

*Eredeti:
小庇や砂利打やうな秋の雨

**Eredeti:
木枯や鐘に小石を吹あてる

***Eredeti:
うつむいて石ころばかり

Kántor Krisztián

Lágy őszi este
Deszkán koppanó kavics
Keserű búcsú

B. Kiss Krisztina

Mint minden folyam,
csiszol minket az idő –
s mi a mindenséget.

Kerti Károly György**A Mester tanításaiból**

1
ha kavicsot látsz
gondold köré a sziklát
intett a Mester

2
a kavics súlyát
ne a tömegével mérd
hanem múltjával

3
a haiku is egy
gördülve csiszolódott
gömbölyű kavics

* * *

kavicson vízcsepp
billegve egyensúlyoz
ő már választott

* * *

gyerek kacsázik
a kavics is mosolyog
övői várják

* * *

vízbe hullt kavics
gyűrűző hullámokkal
int fájó búcsút

Kiss-Péterffy Márta

Szádból minden szó
gyöngykavicsként perreg el...
Micsoda sóder!

Kormányos Ákos

haikum címe
kavics, megírásához
túl álmos vagyok

Kósa Emese**duó**

Szendergő kőbe
belebotlik a másik
kettős gurulás.

idő

guruló kavics
szemerklő esőben
perceket morzsol

képzet

kavicszáporban
sötét felhők vonulnak –
szelíd tekintet

szétágazás

kövek gurulnak
hófehér vízesésben –
út kanyarodik

remény

fények siklanak
kihalt sikátorokban
kavicsok, derű

Liszói Gyuricza József**Kavicszonáta**

kopár ős-zene
leng elhalón: fölvertem
a kavics-csendet

Kreischer (Ruszin) Nelly**Kavicsors**

Minden kavics hegynek született!
Fájdalmasan csizolódott évezredek.
Útját járta, tengerár ölelte, partra vetette.
Folyók vitték görgetve, simára mosva,
ismét partra vetve.
S most:

Darabka kavics.
Zöld mohapárna alatt
Álmát alussza.

Lőrinczy Barbara

Hold fénye táncol.
Fehér kövek zenéjét
messze hordja szél.

Márk Éva**Érzelem**

Kő szállt a légbe,
mély bánat hajította,
gyász befogadta.

Mészáros Ildikó**Homokóra**

Apró kavicsok
idővel megfordulnak
Csendes utazás

Mizsér Gabriella

Szelíden fehér
kavics simul kezembe.
Sós szelet áraszt.

Hajnali dértől
kavics ónszín ruhája
gyémánttá válik.

Molnár Vilmos

(Sztúpa)

Parti kavicsban
rejtező Buddha. Csobog
az imamalom.

(Wass Albert I.)

Perel a patak.
Medre szótlán bizonyosság:
kő kövön marad.

(Wass Albert II.)

A víz szaladni,
a kő maradni akart.
S lőn. Hol itt a gond?

(Wass Albert III.)

Fogam közt a bor
szalad. A fogkő marad.
A fogkő marad.

Molnár Péter

megfulladt sárkány
fogai e kavicsok
marék nehéz gyöngy

Mór György

A szürkék között
fehér tengeri kavics.
Elmosódott év.

D. Nagy Nóra

Napfénybe mártott
fejek – ezernyi ázott
kavics a parton.

Nagy István (Paphnutius)

bíborszín kavics
legyek döngenek körbe
kerti tó partján

Nagy Zoárd

Ágyában fekszik,
belegömbölyödvé az
idő ölébe.

Szétszakadt testét
görgeti vad víz árja.
Szikla volt egykor.

Bőrbe burkolva
körös, gyorsul, kiröppen.
Góliát halott.

Móritz Mátyás**Kavicsokból oltárt**

A kavicsokat
mindig szerettem, vannak
és mégsem élnek;

hódolatom száll
általuk a semminek,
a mindenségnek.

Más nemes ércet
gyűjt, ofiri aranyat,
bennük hisz vakon;

és a kavicsok
titkán úgy lép át, akár
a halottakon.

Neki szürke mind,
akár az igénytelen
és kopott szavak;

nekem kalapács
se kell, hogy gyönyörű szép
szikrát hánnyanak.

Mást nem érdeklí
ez az ősi mű, nem is
vet rájuk ügyet;

ha csillagokra
dobok egyet-egyét, ki-
oltják fényüket.

Másnak álnokság
a kenyere, szájukból
köveket köpnek;

az én kezemben
a kavicsok nem kopnak,
nem gömbölyödnek.

Nálam nincs rangja
ezüstnek, vasnak, réznek,
se az aranyanak;

egy gyémánthegeyen
állok, zsebemben meleg
kavicsok vannak.

A kavicsokat
mindig szerettem, ahogy
kezemre pereg;

rájuk találok,
akár a tengerparton
járó kisgyerek.

Nagyatádi Horváth Tamás**Kavicsok**

Minden teremtmények nyelvei közül
mégis a kavicsok beszéde a legcsiszol-
tabb és a kavicsok szavai a leggömbö-
lyűbbek, a kavicsok hangjai a legdalla-
mosabb kötésűek és a kavicsok szünetei
nyitják a végtelent leginkább meghívó
mélységet; legyenek bár betonba kö-
tött örök álmodozók vagy járjanak még
mások álmait nem odahagyva, locsogó
vizek útján, elkészült angyalok valaha
szerelmes szolgálói; felhőtlen éjszakákon
fénylő testvéreik felé sóhajtanak egy-egy
befejezhetetlen mondattal elakadva,

egy vak nemzedék
csillagok szép arcába
köveket darál –

Nagypál István

beteg galambok
lehajtják fejüket a
hús kavicsokra

Németh Erzsébet

Kavicsálmokat
ringatnak éjbölcsőben
kő édesanyák.

Kavicsmadarak
fagyos szárnyai alatt
gubbaszt az idő.

Ősi kavics-sors:
testüket tenger mossa,
lelküket idő.

Pál Kitti

Testvéreiket
porrá őrlik kopogva,
szívük büntelen.

Pálmai Tibor

Kavicsba karcolt haikuk

Tengerszem pillán
tündér kezében kavics:
begyulladt írisz.

...jeltelen sírban
sötétlő koporsóban
magányos kavics...

Tő tükrét törő
álmittas kavicsok:
merülő szívek.

Primusz Tibor László

A férfi mélabús léptei hosszú percek óta észrevétlen görgették maguk előtt a Duna-parti hordalékot. Mellette tétován tipeggett gyermeke. Néha dühödt mozdulattal markolt a kavicsok közé és hajította a folyam kisebb-nagyobb hajók által felkavart hullámaiba. A fodrozódó víz további tajtékokra talált magányos szívében. – Anyád elment – bukott ki szájából önkéntelenül, inkább csak magának, megerősítve a történeteket. – Tudom – emelte rá tekintetét a kisfiú, melyben a folyó zavaros vize letisztulva, szelíd hullámok hátán haladó búzavirágokat megidéző kékséggel tükröződött. – De te ugye velem maradsz? – mondta még, és puha, kis kezét a férfi tenyerébe fúrta. – Hát persze – válaszolta a férfi, és hirtelen vezérelve lapos kavicsokat keresgélt. Az eldobott kő néhány hengerbucska után már-már végleg elmerülni látszott, amikor újra felbukkant, és úgy hagyta el látóhatárukat, mintha a folyam végleg kivetette volna magából. – Hú, ez nagyon klassz volt, tanítsd meg nekem is! – rajongott gyermeke. Naplementéig kacásztak még a parton, és a férfi szíve soha többé nem volt magányos.

A folyam felvert
fodrán elhintett remény.
Szétszórt kavicsok.

Rozán Eszter**Hazafelé**

Havazik. Az ég szakadatlanul ontja puha áldását a földre, percek alatt hófehér lepel borul a tájra. Csend és békesség honol mindenütt, e meghitt órán még a varjak is elcsitulnak. A patak némán kanyarog, eltévedt nyúl kóborol jeges partján. Ahol a víz és a hó összeölelekez, lehajol, buzgó szimatolásba kezd. Apró kavicsok tűnnek fel a mélyből, mint megannyi igazgyöngy. Hirtelen felegyenesedik, kihegyezett füllel figyel. Már tudja a hazavezető utat.

kavicsok jelzik
lelkünk ösvényén elszáll
kósza gondolat

Rózsa Iván**Didergő világ**

Madáretető,
Tél van, hó lepte kavics,
Didergő világ.

Saitos Lajos**Hajnali órán
(Részlet a haiku-naptárból)**

Kavicsos úton
jön-megy két sün éjszaka
egymást kerülve.

Megannyi kavics
visszahullott a földre
nem lett madárrá.

J. Simon Aranka**Kezemben**

Égő színeit
megkívánom. Fölveszem.
Kezemben kihűl.

Néma tanú

Miért is őrzöm?
Hasztalan kő, csak egy csók
néma tanúja.

Só Balázs

Kavicsot kaptam
búcsúzóul. Azt mondtad,
könnyek csiszolták.

Sonyouszki László

Ül mozdulatlan
– a tó lágy fodra mossa –
befelé figyel

Stakic Ágnes

hófehér kavics
csillog a patak mélyén
bús szarka nézi

Szabó Julianna

...Élve kövülök
magam is: mint vesekő
és epekvics...

Szabolcsi Erzsébet**Időtlen térben**

Kavicsos tenger
lábam elé görgeti
az ős végtelent.

Kristályosodás

Lapos kavicsra
kristálycsipkét varázsol
a deres hajnal.

* * *

Josza Buszon, 1742

yanagi chiri shimizu kare ishi tokoro
dokoro

Fűzlevelek közt
száradt patakmederben
szomjas kavicsok.

Kobajasi Issza, 1816

ko-bisashi ya jari utsu yôna aki [no] ame

Pergő kavicsok
dobolnak ereszemen?
Csak őszi eső.

Szabóné Horváth Anna

Szürke életem
Csak sodródik céltalan –
Kavics az árban

Szakáli Anna / Szani

Ha azt mondd, milliárd év a kőzetek
kora, nem tudom, miről beszélsz, hiszen
pár száz év is átláthatatlan előttem...

Kőbe zárt idő,
kavics sodródik tova...
Vájon hol áll meg?

Székelly-Benczédi Endre**Meteor**

Zuhanása fény,
titokzatos égi csók.
Föld arcán kavics.

Kavicsors

Tenyérben szikla,
az ösvényen semmiség.
Porban nincs jövő!

Szinte emberi...

Ha víz csókolja,
nézd, mivé lesz a szikla:
hányódó kavics.

Szemere Brigitta**Tér**

Mint kavicsokat
úgy görgeti tenyerén
a csillagokat.

Néha legurul
néhány függébb égitest:
meteorzápor.

Tarsoly Beke Tamás**KaviCSoda**

Rengeteg kavics alszik a folyó alján.
Sötétségben, hidegben... végtelen ma-
gányban...

Reggel varázsszót mormoltam rájuk,
s miközben a kakaómat ittam, megtört
az átok.

Kavics kavicssal
Házasodik a vízben
Így sokasodnak...

Szentkirályi Fittler József

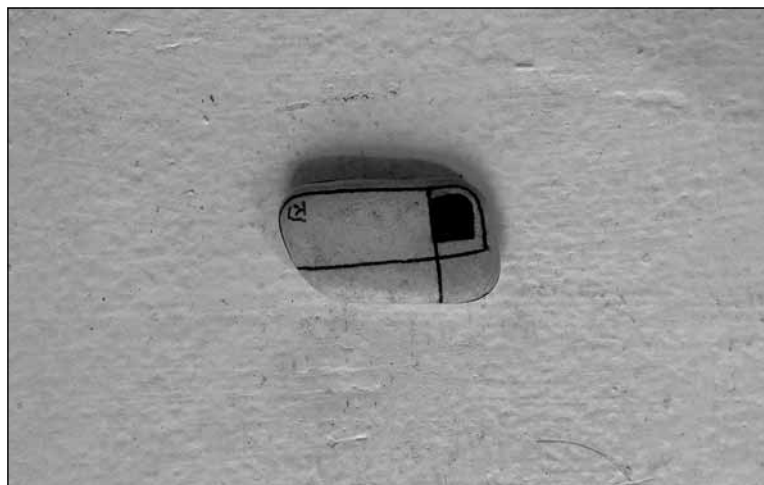
Csobban a kavics.
Fodrok játékát nézi
szomjazó pipacs.

Tóth Evelin**Hanyatlás**

Szikláról zuhan
a lepkeszárnyú szellem:
kavicslenyomat.

Szlamka Zsófia**Írisz**

Porzó kavicsláz
Tükrön csillanó sugár
Messzi szendergés.

B. Tóth Klári

Felgöngyölt idő

Útra kelek, visszafelé, befelé a belső labirintuson át, a tiszta forráshoz. Fél évszázadot sodor elém a szél, megcsap a friss lehelete.

Lábam alatt kavicsos part, bukdácsolok az egyenetlen talajon. Egyre mélyebbre és mélyebbre süppedek a gyerekkor fővenyébe, mezítláb járok a köveken, talpammal simogatom őket, hátha megbocsátják, hogy rájuk kell lépnem.

kavics hűvöse
gyerekkéz hajlatában
emléket izzik

Mindennap lemegyünk a Dunára. Kacsázunk. Lapos kacsaköveket gyűjtünk a zsebünkben, indul a verseny, ki tud laposabbat dobni, messzebbre hajítani a Duna közepébe, kinek szebbek a vízgyűrűi, számoljuk, hányat terem a dobás.

tojáshéj-sima
tenyérbé mászó kavics
tűnt kezek íve

A gyűrűk megbontják a vízfelszín egységét, ezt a hatalmas, remegő-imbolygó paplant, mint behúzott cérnagombok mélyesztk be a selyemfényű felületet, melyen steppelt varrásként cikázik az izgága fény.

ringató felszín
odavárja a felhőt
tükörnyoszolya

A kacsázásban a kavicsgyűjtés a legjobb. A kis kerek formákon úgy vibrál a reggeli fény, mintha – legalább egy pillanatig – mindegyikre főszerep esne.

Felgyorsult színházi közvetítés, rekordot teljesít a fővilágosító. Görnyedve hajlongunk, szemünk ide-oda jár, mindig kiemelkedik valamelyik a fényben, de mire odaérünk, már másra esne a választásunk. Keressük az optimális méretet, a formát, kacsázáshoz a lapos köveket, célba dobáshoz a gömbölyűket, lázas izgalommal válogatunk, minden kavics egy-egy karakter, egyéniség. Jó lenne mindet zsebre vágni, de választani kell. Nem szerethetjük mindet egyformán.

gömbölyű kvarcit
esdeklőn tekint rám
felkéredzkdik

Egymásra helyezett kövekkel különböző arckaraktereket készítünk, jeleneteket rögtönözünk, eljátsszuk. Egy nagy laposra két kisebből szemet helyezünk, egy hosszúkás vagy kerek kőorrot, egy vékony, ívelt formájú kőből szájat. Ha szomorú vagy dühös arckifejezést akarunk, lefelé fordítjuk az ívelt kavicsot.

Lehet játszani a szemöldök vonalával, a szem állásával is.

mit rejt a kőarc
eleven tekintet vagy
kőbe zárt mosoly

Máskor csak ülünk a parton és figyeljük a vízfelületet. Sose unjuk meg a történet.

A víz hullámfonatai, mint kislánycopfok a szélben tekeregnek, vonaglanak, meg-megcsillannak rajtuk, piroslanak a hullám szabdalta háztetőik.

Többgenerációs parasztporták szövevényei lépcsőnek befelé, hatolnak a mélybe, nagyapák, dédapák emlékeztébe, családregék sors szötte rejtekébe.

A hullámverés után csituló víznyelv kinyúl egy-egy apróbb kavicsért a sóderes fővenyre és besodorja a vízbe.

nem tart meg a part
sem forró gyerekujjak
elnyel a hullám

Part menti, elferdült jelzőtábla kéken
nyúlik a víz fölé, túlbuzgó készséggel
kúszik a hajómeder irányába, közelebb
és közelebb, egyre ferdülve, míg el nem
dől végleg az önfeladó szeretet örvé-
nyében.

néma víz testét
hajó hasítja ketté
vérző hullámok

A sárgásfehér felhőfoszlányok villanása
meg-megtöri a tükörképet.

Aranyszegélyű fodrai szagatott dísz-
szalagként villódnak a hullámdombok
tetején. Sötét felhőfoltok közül fénynya-
lábok pásztázzák a vízfelszínt. A szín-
padi effektek kiemelnek egy-egy apró
drámát, hullámtarajok születését, re-
ményteljes növekedését, majd a betelje-
sedés utáni összeomlást...

spirálvonalon
félbehagyott hajítás
hullámszemfedő

A hatalmas vízfelület hirtelen elszomo-
rodik, ellaposodnak, elhalványulnak a
hullámfonatok.

A szín-szöttes fényét veszti, elkopik,
mint az évszázadok, egymásba kapasz-
kodó lánc- és vetültkfonalai szétzilálódnak,
generációk áldozta tetősorozatok
már nem hatolnak lépcsősorként a vég-
telen mélységbe. A part is sötétbe borul.

Kihalászom a zsebemből az utolsó
lapos kacsakövet. Visszateszem a part-
szegélyre, hadd vigye, sodorja magával
a víz, a fenséges erő, hadd koptassa,
formálja, hogy valahol majd újra le-
rakja a hordalékkal, ahol megint rátalál
valaki, ha a kavicsstengerben éppen rá-
esik a fény.

Tsering dröl ma

partodon kavics
leporoltam a hegyet
hó maradt talán

Tuboly Erzsébet

Folyó görgette
emlék. Letűnt világok
kőpillanatban.

Hegy, fagy, hó, meleg,
földrengés, gleccserfolyó.
A múltad, kavics.

Kis fényes kavics.
Százézer éve várta,
hogy rátaláljak.

Varga Imre

Az emlék átüt
e kavics bőrén megint.
Gyorsan letörlöd.

A tere szóttan.
Ami órá írható –
inkább vall rólam.

Kemény s kristályos
belső végtelenedhez
nem talál elmém.

Véghelyi Balázs

Vízből kivetett
kavics hullám- emléke
lettem egykoron.

Víz alá merült
kavics hullám- emléke
leszek majd egyszer.

Vermuth Attila

Árnyjáték

De megnőttem én –
büszkélkedik egy kavics
a téli napon

Menedék

Rettentő a nap –
kavics-árnyékba búvik
egy pöttöm bogár

Vázsonyi Judit

Sehol egy utas
puha hó alatt az út
kavicsot altat

Vihar Judit

Kavicsok sorban
vakítóan fehérek –
szájad medrében

Égből érkező
villanó hullócsillag –
meteorkavics

Süvít a kavics
tó felett egyre messzebb –
feszült indulat

Kavicsok és csontok
létünk örök tanúi –
titkot őriznek

Zsidó temető
kavicsok sír tetején –
Rád emlékezünk

Tengervíz alatt
kavicsstenger a mélyben –
ó, Demosztenész!

Macska *vicsorog*
csacska *vicsorgás*, nem más,
mint ócska *vicc!*

Virág József**Naplemente**

Aranyló kavics
tündököl tóparton az
esti homályban.

Wilhelm József**Parádé**

Zubogó hegyi patak szelődül a fennsík peremén. Selymes felszínén a kaszálatlan rét ezernyi apró vadvirágja tükröződik. Csavart szarvú kecskék szúrós tekintete teszi kétéssé e légiés léttelenség élvezetét, ám a sodródó kavicsok duruzsolása mégis ámulatba ejtő. Valahol távol, láthatatlan mély katlan szippantja magába bugyborogva e teljességet, apró örvénykéket képezve a napfény fátyolszerű játékának a vízén. Buborékok inceselkednek egymással.

Vibráló gyöngyök
kacér hada iramlík
végzete felé.

Zalakovits Gábor

Egykor szikla volt
Most csak sima kődarab
Kopott öröklét.

Zsatkovics Edit

kőszikla voltam
zuhantam, szétmállottam
delfinek várnak

vágató folyón
kavicsarcú csillagok
fűzfám bölcsen vár

útszéli kavics
számkivetett, holdszemű
jelentéktelen

voltam lávakő
izzó vulkánperzselés
szárnyam leolvadt

Zsibói Gergely**Az út**

Nap tüze szaggat.
Kő-létem emléke a
mederben maradt.

Folyóm visszavár.
Ezer társam közt talán
egy kéz rám talál.

Zsubori Ervin**Kavics-monológok**

Hallgat a sötét.
Fölöttem a csillagok.
Testemben az éj.

Elhajítottak.
Kilencszer pattantam fel.
Sírom tófenék.